

Arrest

nr. 82 707 van 11 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 september 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat R. HIND *loco* advocaat R. JESPERS en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 4 april 2006 België binnen en dient een asielaanvraag in op 4 april 2006.

Op 7 april 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 15 maart 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 23 april 2007 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 25 april 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 september 2008 nr. 16 367 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Bij beschikking van de Raad van State van 4 november 2008 nr. 3500 wordt het cassatieberoep tegen dit arrest niet toelaatbaar verklaard.

Op 8 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten- asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 15 december 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 24 maart 2009 en op 15 december 2009 dient verzoekster een aanvulling in.

Op 9 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2008 en de aanvullingen die op datum van 24.03.2009 en van 15.12.2009 werden ingediend door :

P., K. (R.R.: 082000045407)

nationaliteit: Afghanistan

geboren te K. op 00.00.1982

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op punt 2.8B van de vernietigde instructie. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Zij voegt een aanbod tot tewerkstelling toe, evenals een bewijs van een opleiding als kapper en haar wil om aan de slag te gaan. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden aangezien dit geen arbeidscontracten zijn.

Het feit dat betrokkene sinds april 2006 in België verblijft, een cursus maatschappelijke vorming gevolgd heeft, lessen Nederlands gevolgd heeft, getuigenverklaringen voorlegt, een uitgebreide vriendenkring heeft, een werkbelofte voorlegt, werkbereid is en een opleiding tot kapper gevolgd heeft, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene haalt tevens nog aan dat zij valt onder de vernietigde instructies van 19.07.2009 op basis van 'andere prangende humanitaire redenen'. Die zijn echter niet gespecificeerd en er wordt evenmin bewijs van voor gelegd.

Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.

Wat betreft de verwijzing naar de website van de Afghaanse vrouwenorganisatie RAWA, de reisinformatie voor Afghanistan op de website van de FOD Buitenlandse Zaken en het rapport over religieuze vrijheid van de Amerikaanse overheid, dient opgemerkt te worden dat deze niet kunnen aanzien worden als een grond voor regularisatie daar deze websites en rapporten gaan over de

algemene toestand in Afghanistan en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert er bovendien aan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Verzoekster beweert dat zij omwille van het feit dat zij alleenstaand is zeer moeilijk kan terugkeren naar Afghanistan en dat omwille van het feit dat zij zich hier tot het christendom bekeerd heeft de doodstraf riskeert in Afghanistan. Er dient opgemerkt te worden dat zij geen bewijzen voorlegt die deze beweringen kunnen staven.

Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene zeer moeilijk kan terugkeren omwille van het feit dat zij alleenstaand is en de doodstraf riskeert omwille van het feit dat ze zich bekeerd heeft tot het christendom volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden. Het staat betrokkene overigens vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden.

Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk het gevaar in het land van herkomst, de vermeende schending van art. 3 EVRM, de verwijzingen naar de reisinformatie op de website van de FOD Buitenlandse Zaken, de verwijzing naar rapporten van de Afghaanse vrouwenorganisatie RAWA, de bewering dat betrokkene zich bekeerd heeft tot het christendom, de verwijzing naar de rapporten van de Amerikaanse overheid, en het feit dat betrokkene in aanmerking zou komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de vernietigde instructie en op basis van specifieke humanitaire situaties dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde.

Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen.

Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan wordt verwezen naar hierboven waar deze elementen beoordeeld werden.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag, ingediend op 04.04.2006, werd afgesloten op 16.03.2007 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Haar tweede asielaanvraag, ingediend op 23.04.2007, werd afgesloten op 25.09.2008 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus – weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 08.10.2008 en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk iets meer dan 11 maanden voor de eerste asielprocedure en 1 jaar en 5 maanden voor de tweede asielprocedure – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de

betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

- o Op 25.09.2008 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus – weigering subsidiaire bescherming'.

- o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 08.10.2008. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land (...)."

Op 22 september 2010 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"REDEN VAN DE BESLISNING

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

- o Op 25.09.2008 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus – weigering subsidiaire bescherming'.

- o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 08.10.2008. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land (...)."

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota werpt de verwerende partij een exceptie op van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang voor wat de tweede bestreden beslissing betreft, omdat aan verzoekster reeds meerdere malen bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, bevelen die definitief en uitvoerbaar zijn.

In de repliekmemoirie gaat verzoekster hier niet op in.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat op 8 oktober 2008 aan verzoekster een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar G. Debersaques, "Het procesbelang voor administratieve rechtscolleges" in M. Van Damme (ed.), *Het belang in het publiekrechtelijk procesrecht*, Brugge, die Keure, 2011, nrs. 12-14).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoekster werd reeds op 8 oktober 2008 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoekster reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft tegen dit bevel geen beroep ingesteld zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is. De uitvoerbaarheid van voormeld bevel staat los van de thans bestreden beslissing. Verzoeker kan bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE EN ENIGE MIDDEL: Schending van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur, meerbepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Schending van de formele motiveringsverplichting, van artikel 62 Vreemdelingenwet en van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van het artikel 3 E.V.R.M.

1. De regelgeving

(eigen onderlijning in citaten)

Het artikel 9 bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. (...)”.

Noch de buitengewone omstandigheden, noch de elementen die nodig zijn om een aanvraag gegrond te verklaren worden verduidelijkt in de wet. Uit de praktijk en de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt echter dat de buitengewone omstandigheden die omstandigheden zijn die het voor de betrokkene zeer moeilijk tot onmogelijk maken om naar de bevoegde Belgische diplomatieke post te gaan om een recht op verblijf aan te vragen conform het artikel 9, al. 2 van de Vreemdelingenwet (bv. R.v.St. 27 oktober 2004, nr. 136.791, Rev. Dr. Etr. 2004, 593.). Om de grond van de aanvraag te bewijzen dient de mate van integratie aangetoond te worden, zo blijkt uit dezelfde bronnen. (bv. R.v.St. 6 april 1998, nr. 73.000, A.P.M. 1998, 79; R.v.St. 9 april 2002, nr. 105.430, Rev. dr. étr. 2002, 263; R.v.St. 21 februari 2008, nr. 179.935, T Vreemd. 2008, 204: “dat niet in redelijkheid kan worden ingezien hoe uit het simpele feit dat de maatschappelijke integratie van de verzoekende partij zich ontwikkelde gedurende de duur van de asielprocedure kan worden afgeleid dat de deze integratie onvoldoende is om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet ongegrond te verklaren”).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.)

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.” (R.v.V. 22 december 2009, m. 36.480)

“Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.” (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301).

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf RvS 7 december 2001. nr. 101.624).” (R.v.V. 28 mei 2009, nr. 28.074)

Artikel 62. 1 ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

2. Bespreking in concreto

Als buitengewone omstandigheden haalde verzoekster twee elementen aan in de aanvraag d.d. 12.12.2008:

1. art. 3 E.V.R.M. - gevaar in het land van herkomst, zijnde Afghanistan. wegens de oorlogstoestand die er heerst, wegens het feit dat zij als alleenstaande vrouw in gevaar is en wegens haar bekering naar het christendom

2. het regeerakkoord-Leterme van maart 2008. waarbij zij voldeed aan de criteria ‘vaststaand werkaanbod en aanwezigheid op het grondgebied op 31 .03.2007’ en ‘duurzame lokale verankering’.

Als grond van haar aanvraag werd door verzoekster haar quasi perfecte integratie in de Belgische samenleving aangehaald (vlekkeloos Nederlands, kappersopleiding, werkaanbod, grote Belgische vriendenkring,...). Deze werd zeer uitgebreid gedocumenteerd.

In de aanvulling d.d. 15.12.2009 n.a.v. de instructie van de regering aan de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 19.07.2009 werden de criteria 2.8 B (werk en duurzame lokale verankering) en prangende humanitaire situatie aangehaald.

Deze instructie werd echter door de Raad van State vernietigd op 11.12.2009, zodat de Dienst Vreemdelingenzaken zich hier niet dienstig op kan beroepen om de aanvraag af te wijzen.

De bestreden beslissing verklaart het verzoek ontvankelijk doch ongegrond.

Gezien de bovenvermelde omschrijving van 'buitengewone omstandigheden' en grond' van een aanvraag op basis van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, betekent dit dat er door de Dienst Vreemdelingenzaken aanvaard wordt dat liet voor verzoekster bijzonder moeilijk of onmogelijk is om naar Afghanistan terug te keren, maar dat gesteld wordt dat verzoekster haar integratie onvoldoende zou hebben aangetoond.

In het verzoekschrift d.d. 12.12.2008 wordt echter een hele pagina gewijd aan de uitstekende integratie van verzoekster:

'Verzoekster heeft zich gedurende haar verblijf zeer goed geïntegreerd in onze maatschappij. Zij heeft verbazingwekkend snel Nederlands geleerd en spreekt de taal reeds vlekkeloos.

Haar leerkracht, mevr. L.V. schreef het volgende: 'Zij is een goede en getalenteerde cursiste, die zich enorm inzet om de Nederlandse taal te leren. Ongeacht haar povere opleiding in haar vaderland, waar het niet aan de orde is dat vrouwen studeren, boekte zij heel grote vooruitgang. K. stelt zich in onze maatschappij heel open op en nodigde mij, mijn familie en collega's al verschillende keren uit om bij haar te komen eten. Dat zij zichzelf hier wil bewijzen, blijkt uit het succes dat ze behaalde in haar eerste jaar kapster in de avondschool.'

Verzoekster is ten eerste werkbereid, heeft zoals boven vermeld de nodige kwalificaties en zij beschikt reeds over een werkaanbod.

Zij heeft verder een grote en bijna uitsluitend Belgische vriendenkring.

De leerkrachten haarzorg noemen verzoekster bijvoorbeeld zeer goed ingeburgerd, vriendelijk, behulpzaam, sociaal, beleefd en een zeer goede studente".

V. en J. B. — Blokken hebben verzoekster "leren kennen in de Evangelische kerk waar wekelijks christenen bijeen komen. Regelmatig ontmoeten wij haar in deze kerk. (...) Zij is een vriendelijke en gastvrije vrouw met een goed karakter met wie wij goed opschieten zoals ook weer bleek toen we onlangs, samen met nog een ander echtpaar bij haar waren uitgenodigd voor een vriendendiner. (...) Zij volgt een cursus Nederlandse taal in het PVCO-instituut te Hasselt en tevens bekwaamt zij zich nog als kapster in een andere cursus. Haar gebruik van de Nederlandse taak vordert goed.'

Mevrouw M. D. kent verzoekster sinds 2006 en komt haar regelmatig tegen: 'Af en toe loopt ze bij ons binnen als ze ons in de tuin ziet. Ik weet ook dat ze heel wat mensen kent in de buurt. Ze volgt lessen Nederlands overdag en cursus haartooi. K. is ook vriend aan huis bij haar lerares haartooi. Ze is goed ingeburgerd in onze gemeenschap en is vast van plan hier te werken. Zo heeft ze op haar stageplaats een afspraak om er aan het werk te kunnen na haar kapperscursus."

Mevrouw M. M. noemt verzoekster een goede vriendin", en meldt dat zij veel respect heeft voor de manier waarop verzoekster zich inzet om zich hier te integreren: "Zij is heel alleen hier, zonder enige familie, maar legt met veel mensen contact. Zij probeert alles voor zichzelf te regelen en op te lossen. Ze wil ook heel graag werken. Ze kan al goed Nederlands spreken en verstaan en volgt ook nog een bijkomende opleiding voor kapster, in de avondschool. Ze probeert zich hier op alle vlakken aan te passen als een jonge moderne vrouw. Ze neemt ook actief deel aan de activiteiten die in onze gemeente georganiseerd worden en biedt zich ook aan als vrijwilligster om hierbij te helpen."

De heer J.P. tenslotte verklaart in zijn brief het volgende: "Deze jonge vrouw doet het uitstekend in ons land waar zij zich helemaal thuis voelt, heeft goede vrienden en kennissen. Zij loopt school in PCVO waar zij een beroep als kapster sinds twee jaar leert, spreekt goed Nederlands. Zij wil zich verder inzetten om dienstbaar te zijn in ons land, is zeer sociaal in de omgang met andere mensen. Ook volgt zij Bijbelstudies, en bezoekt zij heel regelmatig de Evangelische christelijke kerk waar zij op eenieder een zeer goede indruk maakt."

Bij de aanvulling d.d. 15.12.2009 werden nog nieuwe documenten toegevoegd die de integratie van verzoekster bevestigden.

De bestreden beslissing meldt hieromtrent het volgende:

"Het feit dat betrokkene sinds april 2006 in België verblijft, een cursus maatschappelijke vorming gevolgd heeft, getuigenverklaringen voorlegt, een uitgebreide vriendenkring heeft, een werkbepofte voorlegt, werkbereid is en een opleiding tot kapper gevolgd heeft, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009."

Deze motivering is intern tegenstrijdig: enerzijds wordt gezegd dat deze elementen de duurzame lokale verankering (= integratie) aantonen, anderzijds stelt de beslissing dat ze "niet weerhouden (kunnen)

worden als een grond voor regularisatie" (waarvoor de integratie bewezen moet worden). Dit laatste wordt geponeerd zonder enige opgave van reden. Een tegenstrijdige motivatie staat gelijk aan geen motivatie. De formele motiveringsverplichting is dan ook geschonden.

Wat betreft de grond van de aanvraag worden de elementen m.b.t. de integratie genegeerd. Dit vormt een onzorgvuldige behandeling van het dossier.

De conclusie van de beslissing als zou verzoekster onvoldoende aangetoond hebben dat zij zich geïntegreerd heeft in de Belgische samenleving, is volstrekt onredelijk: gezien de grote hoeveelheid aan integratiebewijzen kan geen enkele redelijk denkende persoon inzien hoe deze conclusie tot stand is gekomen.

Het geheel maakt dat ook het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet geschonden is.

Een volgende punt betreft de informatie over de zeer precare veiligheidstoestand in Afghanistan die verzoekster in het verzoekschrift d.d. 12.12.2008 opgaf als een van de buitengewone omstandigheden, d.w.z. als reden waarom het voor haar erg moeilijk is om terug te keren en de procedure van het artikel 9, al. 2 van de Vreemdelingenwet te volgen.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt, met verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake asiel en subsidiaire bescherming, dat verzoekster hiermee niet aantoonde dat haar leven in gevaar zou zijn.

Dit is echter niet nodig voor de toepassing van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, aangezien enkel aangetoond moet worden dat het zeer moeilijk tot onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst en de procedure van het artikel 9, al. 2 van de Vreemdelingenwet te volgen. Er wordt niet uiteengezet waarom de informatie die verzoekster heeft gegeven niet volstaat om dit laatste te bewijzen.

De bestreden beslissing gaat verder op dit elan. Verzoekster vermeldde het feit dat zij een alleenstaande vrouw is, die zich bovendien bekeerd heeft naar het christendom, eveneens als buitengewone omstandigheid in het verzoekschrift d.d. 12.12.2008. De bestreden beslissing motiveert dat deze 'loutere vermelding' niet volstaat als grond voor regularisatie. Er wordt met geen woord gerept over het feit dat het voor verzoekster in deze omstandigheden moeilijk tot onmogelijk is om terug te keren naar Afghanistan.

Exact hetzelfde geldt voor de paragraaf over het artikel 3 E.V.R.M. dat door verzoekster ingeroepen werd omwille van de precare veiligheidstoestand in Afghanistan, dus bij de buitengewone omstandigheden (en vel degelijk toegepast op haar eigen situatie): ook hiervan stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat dit geen grond vormt voor regularisatie.

In deze paragraaf is bovendien opnieuw sprake van een interne tegenstrijdigheid in de beslissing: daar waar de aanvraag van verzoekster ontvankelijk wordt verklaard, en de Dienst Vreemdelingenzaken dus aanvaardt dat het zeer moeilijk zo niet onmogelijk is voor haar om naar Afghanistan terug te keren, wordt hier zonder meer gesteld dat deze situatie niet volstaat om haar een recht op verblijf te gunnen.

Daar waar de bestreden beslissing meldt dat verzoekster geen onderscheid weet te maken tussen de buitengewone omstandigheden en de grond van het verzoek, is het spreekwoord 'de pot verwijt de ketel dat hij zwart ziet' dus meer dan gepast... Verzoekster verwijst hieromtrent naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 21.12.2007, nr. 5379 (<http://www.rvv-cce.be>): "Waar klaarblijkelijk de mogelijke schending van artikel 3 EVRM wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid, wordt deze op hetzelfde moment niet aanvaard als reden om het verblijf toe te staan. Verzoeker maakt derhalve met zijn betoog 'dat moeilijk kan worden ingezien hoe de verdere motivering stand kan blijven houden zonder in tegenstrijd te komen met de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn waardoor verzoeker de aanvraag niet kan indienen in Turkije aannemelijk dat de formele motiveringsplicht is geschonden. Het tweede middel is in die mate gegrond.", en naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 22.04.2008, nr. 10.296 (<http://www.rvv-cce.be>): "Uit de bestreden beslissing blijkt dat niet enkel wordt geantwoord op de elementen met betrekking tot integratie, maar dat ook de elementen die eigenlijk als buitengewone omstandigheid werden ingeroepen beantwoord worden. Aangezien de aanvraag ontvankelijk werd verklaard diende er vanuit te worden gegaan dat de thans in de bestreden beslissing weergegeven elementen niet betrekking tot de ingeroepen buitengewone omstandigheden, met name hun vrees tot terugkeer, de medische problemen van verzoekster en de samenwoning van verzoekster met haar echtgenoot, als aanvaard dienen te worden beschouwd. De motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de ingeroepen buitengewone omstandigheden zijn dan ook irrelevant. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken lijkt in de onderhavige beslissing het onderscheid tussen een onderzoek naar de ontvankelijkheid en een onderzoek naar de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf niet te kennen (R. v. St. nr. 1 78.351, 8 januari 2008).

Het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet is dan ook geschonden, tezamen niet de formele motiveringsverplichting."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van de instructies van 19 juli 2009, de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich ertoe bereid heeft verklaard om binnen zijn discretionaire bevoegdheid deze instructies verder toe te passen. Dit is volgens de verwerende partij net ten gunste van de vreemdelingen. De verwerende partij wijst erop dat verzoekster zich in haar aanvraag overigens zelf heeft beroepen op deze instructies om geregulariseerd te worden zodat niet wordt ingezien welk belang zij heeft bij haar concrete kritiek.

De verwerende partij wijst erop dat de gemachtigde geenszins op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat verzoeksters aanvraag ongegrond is. De gemachtigde spreekt zich geenszins tegen wat de elementen van integratie betreft. De verwerende partij wijst erop dat verzoeksters aanvraag ontvankelijk werd verklaard omdat ze werd ingediend conform de instructies van 19 juli 2009 waarin een aantal situaties worden opgesomd waarin de gemachtigde in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan toestaan. Het feit dat verzoeksters aanvraag in het kader van deze instructies ontvankelijk werd verklaard doch ongegrond, brengt niet mee dat de overige elementen waarop verzoekster zich heeft beroepen zonder meer in haar hoofde als buitengewone omstandigheid aanvaard zijn.

De verwerende partij wijst erop dat in de bestreden beslissing terecht is opgemerkt dat nopens de elementen waarmee verzoekster een duurzame lokale verankering wil aantonen conform punt 2.8B van de instructies, zij niet voldaan heeft aan de andere voorwaarde die in punt 2.8B wordt gesteld, met name dat er geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract moet worden voorgelegd. Er kan volgens de verwerende partij niet worden ingezien hoe de formele motiveringsplicht zou geschonden zijn door de bestreden beslissing. Er is geen sprake van een poneren zonder enige opgave van reden. Overigens merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij beschikt. Aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan. Het loutere gegeven dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, maakt uiteraard niet dat deze niet terecht is. Er is geen sprake van een interne tegenstrijdigheid, verzoekster poogt volgens de verwerende partij verwarring te scheppen maar kan hierbij niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven om welke redenen de door haar aangehaalde elementen niet kunnen worden beschouwd als een grond voor regularisatie.

De verwerende partij merkt op dat de Raad niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De verwijzing van verzoekster naar een arrest van de Raad van 8 januari 2008 is niet relevant.

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel merkt de verwerende partij op dat aan verzoekster de mogelijkheid werd gegeven haar standpunt naar voor te brengen en dat verzoekster alle feitelijke informatie kon geven die zij wenste te geven en dat ze haar aanvraag met nuttige elementen kon staven.

3.3. In de repliekmemorie herhaalt verzoekster het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

3.4.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen aanleiding kunnen geven tot een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische

en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.4.2. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster heeft op 15 december 2008 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan zij tevens de schending aanvoert.

Ter terechtzitting wordt er gewezen op de arresten nummer 215.571 en 216.651, uitgesproken op 5 oktober 2011 en op 1 december 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan. De advocaat van verzoekster heeft geen opmerkingen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekster. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te

gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Verzoekster voert aan dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State zodat de gemachtigde van de staatssecretaris er zich niet dienstig op kan beroepen om de aanvraag af te wijzen. De motieven inzake duurzame lokale verankering worden niet aanvaard als grond voor regularisatie zonder enige opgave van reden.

In haar aanvraag van 15 december 2008 haalde verzoekster volgende elementen aan inzake de gegrondheid ervan:

- verzoekster volgt in België een opleiding tot kapster en het salon waar zij stage heeft gelopen, wenst haar aan te nemen, verzoekster verbleef in België op 31 maart 2007;
- duurzame lokale verankering: verzoekster heeft zich goed geïntegreerd in de Belgische maatschappij, ze heeft verbazend snel Nederlands geleerd en spreekt de taal vlekkeloos, ze is werkbereid en beschikt over een werkaanbod, ze heeft een grote en bijna uitsluitend Belgische vriendenkring, zij legt gunstige getuigenverklaringen voor.

In haar aanvulling van 24 maart 2009 legt verzoekster een certificaat voor van de opleiding “kappersmedewerker” behaald op 29 januari 2009.

In haar aanvulling van 15 december 2009 wijst verzoekster erop dat zij meent te voldoen aan het criterium 2.8B en wijst erop dat zij verder studeert voor kapster wat een knelpuntberoep is. Zij beroept zich tevens op een prangende humanitaire situatie, met name dat het voor haar als jonge alleenstaande vrouw extreem moeilijk zou zijn om naar Afghanistan terug te keren, haar integratie en de mogelijkheid om in België haar talenten te ontwikkelen staat in groot contrast met de onderdrukking die vrouwen in Afghanistan dagelijks ondergaan, zeker als ze geen echtgenoot, broer of zoon hebben die hen steunt. Bovendien is verzoekster Christen geworden.

In de bestreden beslissing wordt omtrent het door verzoekster aangevoerde criterium 2.8.B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 het volgende overwogen:

“Betrokkene beroept zich op punt 2.8B van de vernietigde instructie. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Zij voegt een aanbod tot tewerkstelling toe, evenals een bewijs van een opleiding als kapper en haar wil om aan de slag te gaan. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden aangezien dit geen arbeidscontracten zijn..”

Hieruit blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onder meer ongegrond wordt verklaard omdat niet is voldaan aan de voorwaarde uit de vernietigde instructie van 19 juli 2009 aangaande het

voorleggen van een arbeidscontract. Deze voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen voorwaarden inzake het voorleggen van een arbeidscontract, zodat *in casu* een voorwaarde werd toegevoegd aan de wet (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

De schending van de materiële motiveringsplicht kan in de hierboven weergegeven mate worden aangenomen.

3.4.3. De bestreden beslissing bevat echter nog andere motieven. Er dient bijgevolg te worden nagegaan of deze andere motieven kunnen volstaan om de aanvraag ongegrond te verklaren.

In de bestreden beslissing wordt over de overige door verzoekster aangevoerde elementen inzake de gegrondheid van haar aanvraag het volgende overwogen:

“Het feit dat betrokkene sinds april 2006 in België verblijft, een cursus maatschappelijke vorming gevolgd heeft, lessen Nederlands gevolgd heeft, getuigenverklaringen voorlegt, een uitgebreide vriendenkring heeft, een werkbelofte voorlegt, werkbereid is en een opleiding tot kapper gevolgd heeft, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

en

“Betrokkene haalt tevens nog aan dat zij valt onder de vernietigde instructies van 19.07.2009 op basis van ‘andere prangende humanitaire redenen’. Die zijn echter niet gespecificeerd en er wordt evenmin bewijs van voor gelegd. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.”

“Verzoekster beweert dat zij omwille van het feit dat zij alleenstaand is zeer moeilijk kan terugkeren naar Afghanistan en dat omwille van het feit dat zij zich hier tot het christendom bekeerd heeft de doodstraf riskeert in Afghanistan. Er dient opgemerkt te worden dat zij geen bewijzen voorlegt die deze beweringen kunnen staven.

Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene zeer moeilijk kan terugkeren omwille van het feit dat zij alleenstaand is en de doodstraf riskeert omwille van het feit dat ze zich bekeerd heeft tot het christendom volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden. Het staat betrokkene overigens vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen.”

en

“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden.”

en

“Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag, ingediend op 04.04.2006, werd afgesloten op 16.03.2007 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Haar tweede asielaanvraag, ingediend op 23.04.2007, werd afgesloten op 25.09.2008 met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus – weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 08.10.2008 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk iets meer dan 11 maanden voor de eerste asielprocedure en 1 jaar en 5 maanden voor de tweede asielprocedure – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

Hieruit blijkt dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt geantwoord op de door verzoekster aangehaalde elementen inzake de prangende humanitaire situatie, artikel 3 van het EVRM en haar asielprocedure. Verzoekster toont niet aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding.

Op het element van verzoeksters integratie, haar werkbereidheid, het volgen van een opleiding kapper wat een knelpuntberoep is en het volgen van taallessen, wordt echter enkel geantwoord door een verwijzing naar de voorschriften van de vernietigde instructie, namelijk dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden hiervan, zodat deze elementen niet verder in aanmerking worden genomen en niet worden onderzocht in het licht van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Dit houdt een schending in van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is in de opgegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het enig middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep wordt verworpen wat de tweede bestreden beslissing betreft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET